U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní žalobce: **V. T. N.**, zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2019, č. j. OAM-120/LE-BA02-P12-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 6. 2019, č. j. 60 Az 25/2019 - 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna ustanoveného advokáta JUDr. Ing. Jakuba Backy **se určuje** částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobce usiloval o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Ve správním řízení uvedl, že je svobodný a bezdětný. Ze země původu vycestoval letadlem do Rumunska, kde pobýval tři měsíce. Kvůli špatným platovým podmínkám se rozhodl Rumunsko opustit. Cílem jeho cesty byla Spolková republika Německo. Dne 15. 2. 2019 byl na území České republiky zadržen.

[2] Dne 20. 2. 2019 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. V řízení o udělení mezinárodní ochrany však žalovaný zjistil, že žalobce byl v době podání žádosti držitelem pobytového oprávnění v Rumunsku. Žádost proto shledal nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013,

kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), určil Rumunsko.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného žalobce podal správní žalobu, ve které zejména zdůraznil, že rumunský azylový systém vykazuje systémové nedostatky.

[4] Krajský soud v Plzni žalobu zamítl. V rozsudku především odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 - 37, podle něhož k prokázání systémových nedostatků v členském státě je nutné přeložení důkazních prostředků určité kvality (nestačí např. pouhé tvrzení). Žalobce však systémové nedostatky v rumunském azylovém řízení toliko tvrdil a svá tvrzení ničím nedoložil. Žalovaný v posouzení systematických nedostatků vycházel ze zprávy OAMP (Odbor azylové a migrační politiky) ze dne 5. 4. 2018 týkající se azylového systému v Rumunsku a uzavřel, že ani z této zprávy, ani z rozhodnutí evropských soudů či činnosti UNHCR (Úřad vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky) mu nejsou známy, byť indicie, o systémových nedostatcích. Podklady, ze kterých žalovaný vycházel, soud vyhodnotil jako dostatečně podrobné a přiměřeně aktuální.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (stěžovatel) kasační stížností. Je přesvědčen, že jeho předání do Rumunska za účelem azylového řízení je nepřípustné, neboť Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v rumunském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky. Krajský soud námitky stěžovatele vypořádal jen velmi stručně a nekonkrétně, jestliže uvedl, že problémy, kterých se stěžovatel obává, nedosahují úrovně, která by mohla založit nepřijatelnost jeho předání do Rumunska. Zdůrazňuje, že sociální situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku je tristní, a jejich podmínky dosahují intenzity rizik nelidského a ponižujícího zacházení. Tyto problémy dle stěžovatele pramení především ze špatné koordinace rumunského azylového práva a práva sociálního zabezpečení, jehož záchrannou síť žadatelé o mezinárodní ochranu často nemohou využít, a nemají tak přístup k sociální podpoře. Stěžovatel dále namítá nedostatečnou výuku rumunštiny, která žadatelům komplikuje integraci do rumunské společnosti. Žadatelé i držitelé mezinárodní ochrany v Rumunsku často čelí diskriminaci a nedostává se jim potřebné spolupráce ze strany státu. Rovněž neexistuje záruka dostatečného ubytování žadatelů ani úhrady jejich zdravotní péče ze strany Rumunska. Shrnuje, že žadatelé jsou v Rumunsku ohroženi nelidským zacházením, které činí předání stěžovatele do Rumunska nepřípustným.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na dosavadní argumentaci a ztotožnil se s právními závěry krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je včasná, projednatelná a přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a zákona

č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou.

[8] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti, respektive podstatnému přesahu vlastních zájmů, uvedl, že v projednávané věci je třeba posoudit otázku, která dosud nebyla plně řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu. Za takovou otázku stěžovatel označil to, zda *současné existující nedostatky sociálního zabezpečení žadatelů o mezinárodní ochranu a zabezpečení jejich integrace v Rumunsku lze považovat za natolik závažné, aby byly důvodem pro aplikaci článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III.*

[10] S otázkou, zda jsou v Rumunsku v řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně zacházení se žadateli o ni, přítomny takové systematické (přesněji řečeno systémové, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 - 44, č. 3560/2017 Sb. NSS) nedostatky, které by vedly k aplikaci článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III, se soud komplexně vypořádal v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 - 20. Zde jasně konstatoval, že z obecně známých informací, ani z informací předkládaných stěžovatelem v onom řízení, které se stejně jako nyní týkaly údajných nedostatků rumunského sociálního systému a integračních programů, nelze dovozovat, že by Rumunsko nebylo schopné zajistit adekvátní podmínky žadatelům o mezinárodní ochranu, a že by tedy bylo namístě aktivovat článek 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

[11] V nyní projednávané kasační stížnosti stěžovatel neuvedl nic, co by nasvědčovalo tomu, že se od vydání tohoto rozsudku NSS, z nějž vycházel v jeho věci krajský soud, situace v Rumunsku podstatně změnila. Poukazoval pouze obecně na údajně nedostatečnou koordinaci rumunského práva sociálního zabezpečení a rumunského azylového práva a na nedostatky integračních programů pro žadatele o mezinárodní ochranu. To však nejsou skutečnosti, které by mohly dosahovat intenzity mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2019 č. j. 9 Azs 236/2019 - 28). Není tedy důvod k přehodnocení judikatury soudu k otázce neaplikování článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III ve vztahu k Rumunsku, z níž vycházel v nyní napadeném rozsudku krajský soud.

[12] Soud tedy neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou soudu,

ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně. Nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikaturnímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Kasační stížnost je pro výše uvedené podle § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[14] Usnesením krajského soudu ze dne 2. 4. 2019, č. j. 60 Az 25/2019 - 19, byl zástupcem stěžovatele ustanoven JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. Podle § 35 odst. 9 s. ř. s. odměnu a hotové výdaje ustanoveného zástupce hradí stát. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., náleží advokátovi za jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti odměna ve výši 3.100 Kč. K této částce je podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky dále třeba připočíst náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. Zástupci stěžovatele náleží odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti (podání kasační stížnosti). Protože je zástupce stěžovatele plátcem DPH, byla odměna za zastupování dále navýšena o částku odpovídající této dani (21 % z 3.100 Kč). Celkově proto zástupci stěžovatele náleží odměna za zastupování ve výši 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu kasačního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu